

Miroslava Košťálová, 27 rokov, Mojmírovce

CIVILIZAČNÁ CHOROBA

Barbora

Sedela na lavičke a čakala na príchod osobného vlaku. Po dlhej dobe išla domov. Železničná stanica v Dolnom Kubíne pripomínala miesto priesvitných papierov, závislých od čerstvých fixiek.

Príchod muža vo fialovom obleku. Vyzeral ako prerastená fialka.

Barbora si spomenula na deň, keď namiesto dvoch miešaných nápojov urobila len jeden. Keď si namiesto dvoch fliaš bieleho vína kúpila jedno. Zo spálne zmizla záplava čiernych tričiek, strieborných hodínok a modelov hračkárskych áut. Hoci mal po tridsiatke, stále v ňom býval malý chlapec. Býval. A ten bonsaj, ktorý od neho pred mesiacom dostala, predvčerom vyhodila z piateho poschodia. S pôžitkom zatvorila balkónové dvere a ignorovala ľadový ihličnan, ktorý sa začal rozťahovať po jej pľúcach. *Sme príliš rozdielni. Bude lepšie, ak pôjdeme vlastnou cestou. Mám od života iné očakávania ako ty.*

Vážení cestujúci, vlak smer Kral'ovany stojí na prvej koľaji.

Frederika

Niekedy (dost' často) sa rozčuľovala nad tým, prečo sa do osobného vlaku nedá kúpiť miestenka. Patrila k ľuďom, ktorú potrebujú mať v živote istotu – áno, aj takú, ktorá súvisí so sedením v dopravnom prostriedku. Keď nastúpila do vlaku, nebolo už voľné žiadne miesto, a tak bola nútená stáť v starej rozheganej súprave. Ešteže sa mohla pozerat' von oknom. Keď bola malá, tak s otcom zvykli rátať stromy, Frederika to vzdávala pri čísle dvadsať. Teraz to už vzdala po prvom.

Do neba siahajúci smrek jej pripomenul víkendy, keď chodili s Oliverom do prírody. Sprvu sa jej nechcelo vstávať o piatej kvôli hričkom, no jeho zápal pre dubáky a muchotrávky ju nenechal dlho chladnou. Včera ho čakala na dohodnutom mieste, pri potoku. Dokonca si privstala, aby si urobila z mihalníc motýlie krídla. Oliver však neprichádzal, nedvíhal mobil, neodpovedal na SMS. Majestátny smrek. Spílila ho v momente, keď ho uvidela v obchode s cudzou ženou. Držali sa za ruky a smiali sa pri pohľade na kopy čerstvo upečených rožkov. Hoci stála pri mraziacom pulte, cítila, ako jej v žilách praskal oheň. Chystal vatru.

Načiahla sa do kabelky pre vodu, mala pocit, že sa prepadá do púštnych zrníkov. Behom niekoľkých sekúnd vypila celú minerálku, no pocit sucha sa jej aj tak nepodarilo zahnať. Osrdcovník sa začal dusiť.

Vážení cestujúci, vlak o chvíľu zastaví v stanici Šútovo.

Vanesa

Kupovala si lístok na vlak a periférne si hladila rozstrapatené vlasy. Len tak-tak stihla prísť na železničnú stanicu. Doma sa zdržala kvôli Dominikovi. Kam ideš, kedy prídeš, prečo ideš na víkend ku kamarátke, ja ti nestačím, určite ma s niekým podvádzaš!

Pár rozbitých pohárov. Tanierov. Keby boli nožičky zo skla, už by ich mala niekoľko v krku, v hlave, všade.

Nebola na stanici ani päť minút, keď jej cinkla SMS. Neotvára ju ani počas dvadsaťminútovej cesty do Ľubochne.

Mobil vibruje.

Vanesa zatvára oči a o pár sekúnd sa jej mihalnice vymočia na vychudnuté líca. Predstavuje si, ako vstupuje do mora, v obtiahnutých šatách. Kráča stále ďalej od pobrežia. Vlny má už na úrovni krku. Chce pokračovať ďalej, nezastavovať sa, dovoliť vode, aby sa s ňou zasnúbila. Zastaví ju osobný vlak. Postupne spomaľuje, vypúšťa menej pary, zvuk pripomína bál pojašených myší.

Ľubochňa.

Júlia

Prišla na železničnú stanicu s desaťminútovým náskokom. Sedela na lavičke a sledovala prehliadku búrkových mrakov. Myslela na Alžbetu, na to, ako jej včera robila rybí vrkoč pri šálke zázvorového čaju. Štíhle nechty nalakované čiernou farbou tvorili kontrast s mrkvovými vlasmi. Dážď sa oknami sa dožadoval ich pozornosti, chcel sa k nim pridať, presypať oblečené myšlienky.

Hrboltová.

Včera Adele povedala, že ju nevníma len ako kamarátku, nehovorilo sa jej to ľahko, ale jablkový koláč ju povzbudzoval. Dievča postupne naberalo odtieň čerstvo podojeného mlieka, oči a pery pripomínali nekončiacu priamku. Júlia ju chcela pretnúť, namiesto toho však ostala stáť uprostred a nevedela, či si má vziať kružidlo a prepichnúť svoju dušu, alebo či si má uhlomerom vypočítať vzdialenosť do najbližšej psychiatrickej liečebne.

Ružomberok.

Musela pozbierať spomienky zo špinavého okna. Pri výstupe z vlaku dávala pozor, aby ich nestratila, v Liptovskej Teplej by sa určite rozplakali a čo by potom urobila ona, Júlia? Minulosť neslobodno len tak nechať cestovať, musí sledovať trasu svojej trpitelky, žiadne

nečakané odbočky a kilometre navyše. Znamenalo by to predlžovanie bolesti a po tom Júlia vôbec netúžila.

Štyri ženy, jedna diagnóza. Vstupujú do vlaku, vystupujú z neho, v oknách nechávajú odtlačky rozlomených srdc, ktoré potom staré babky s radosťou balia do tašiek. Ved' piecť sa musí, návšteva nesmie byť hladná, a čo tam po tom, že srdcia nie sú pekne vykrojené. Návšteva musí zjesť VŠETKO, aj keby si mala vylámať zuby, ved' zlomenina srdca sa predsa neodmieta, bon appetit!

Štyri cestovné tašky, vypraté tričká, kopa vyžehlenej bolesti detailne poukladaná a uzatvorená pred okolitým svetom.

Barbora, Frederika, Vanesa, Júlia. Nový deň na železničnej stanici. Príchody, odchody, meškania, výluky, staré súpravy, moderné, para oblieka holé koľaje. Mimo svet železníc je pokrčených pár mužov na Liptove a Orave. Život nebol nikdy taký nedočkavý ako v deň, keď sa štyri ženy zasnúbili s koľajnicami.